

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Jeg går derefter over til en nærmere omtale af forslaget om forlængelse af loven om udbyttebegrænsning.

Loven sætter, som ærede medlemmer ved, ind på to punkter: udbyttet til aktionærerne og vederlagene til bestyrelserne.

Begrænsningen af udbytte består efter lovens nuværende affattelse alene deri, at det ikke er tilladt at bruge reserver, der er ældre end 30. november 1948, til udbetaling af udbytte, og herfra gælder der endda den undtagelse, at sådanne ældre reservefondskonti kan benyttes til supplerende af udbyttet, forsåvidt udbytteprocenten ikke derved bliver højere end den højeste udbytteprocent, vedkommende selskab har fastsat, medens loven af 30. juni 1941 har været gældende. Det indenfor regnskabsåret indtjente overskud og reservefondskonti, der er yngre end 30. november 1948, kan frit udbetales som udbytte.

Vi har her i landet ca. 10 000 aktieselskaber. Det kan vel ikke afvises, at enkelte af disse selskaber kan være interesseret i at anvende en del af de ældre reserver til udbyttebetaling, men jeg tror, det vil være yderst få, idet intet selskab, som det er tanken at lade leve, under de nuværende forhold vil være interesseret i at svække sin soliditet eller sin likviditet. Navnlig for tiden vil hensynet til likviditeten formentlig være tungtvejende. Nogen for landets økonomiske forhold betydende udpumpning af penge ville en ophævelse af lovens bestemmelser om begrænsning af udbytte næppe give anledning til.

Med hensyn til begrænsningen af vederlagene til bestyrelsesmedlemmerne går bestemmelserne, som det vil huskes, ud på, at vederlagene ikke må overstige det højeste beløb, der har været tillagt de pågældende stillinger, medens loven af 30. juni 1941 har været gældende, dog at der altid skal kunne udbetales et beløb af indtil 3 000 kr. årlig til hvert bestyrelsesmedlem. Når ganske særlige omstændigheder taler derfor, kan handelsministeren efter derom indgiven ansøgning gøre undtagelse fra disse bestemmelser.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at vi i 1950 i handelsministeriet har haft ansøgninger om højere bestyrelsesvederlag end efter loven tilladt fra 260 selskaber og i den forløbne del af 1951 fra 133 selskaber. De allerfleste af disse ansøgninger er blevet imødekommet enten helt eller delvis, idet man har fundet, at forholdene indenfor de pågældende selskaber har givet en fyldestgørende motivering for en fravigelse af lovens regler. Det vil således ses, at det er et

meget ringe antal selskaber, der har søgt dispensation, men dette er naturligvis ikke noget bevis for, at ikke adskilligt flere selskaber ville have betalt højere bestyrelsesvederlag, hvis loven ikke havde været gældende. Det kan særdeles vel tænkes, at mange selskaber ikke har *villet* søge om dispensation, men at de, hvis loven ikke havde eksisteret, ville have udbetalt større vederlag til deres bestyrelsesmedlemmer. Jeg kan iøvrigt oplyse, at kun meget få større eller store selskaber har søgt dispensation. Jeg tør ikke spå om, hvor store eller hvor små udbetalinger af yderligere beløb en ophævelse af denne begrænsning kan antages at ville give anledning til, men det samlede beløb, der i det hele udbetales i vederlag til medlemmer af bestyrelser for aktieselskaber, kan næppe antages at være af nogen som helst betydning for problemet inflation eller ikke-inflation her i landet.

Det må imidlertid, således som forholdene har udviklet sig, efterhånden forekomme urimeligt, at vederlagene til bestyrelsesmedlemmer stadig for det store flertal af selskabernes vedkommende skal være bundet til, hvad de pågældende selskaber har udbetalt i årene før krigen. Pengenes købekraft er jo også for bestyrelsesmedlemmer blevet mindre, og arbejde og ansvar for bestyrelsen er i mange, mange selskaber betydeligt større nu end før krigen. Usikre og ustabile økonomiske forhold vil altid medføre forøget arbejde og ansvar for ledelsen af erhvervsvirksomheder.

Når ministeriet alligevel er nået til det resultat, at det ikke vil være rigtigt at lade den nuværende lov løbe ud, skyldes det, at man har den opfattelse, at der fra visse sider tillægges denne lov en betydelig psykologisk vægt. Det kan ikke afvises, at dette synspunkt kan være rigtigt, og hvis det er det, er jeg enig i, at det vil være forkert at lade loven løbe ud, men jeg tillader mig dog at henstille, at man indenfor det udvalg, som jeg forudsætter vil blive nedsat om nærværende lovforslag, overvejer, om der ikke skulle være anledning til at ajourføre i hvert fald bestemmelserne om bestyrelsesvederlag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse med de ændringer, som der måtte kunne opnås enighed om.

Jeg skal derefter tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om arbejdstageres opfindelser og forslag til lov om ændring af lov om patenter*.

De spørgsmål, som søges løst gennem de fremsatte lovforslag, står i nøje tilknytning til den industrielle udvikling, der har medført, at de fleste og ofte de mest betydnings-